

Prezentare “Razvan Georgescu” la ARO de Nicoleta Danila, 19.01.19

Razvan Georgescu s-a nascut la 26 decembrie 1965 la Targu Mures, urmand sa paraseasca micuta urbe din inima Transilvaniei la varsta de 4 ani cand familia se muta la Timisoara. Aici, NU de bunavoie si nesilit de nimeni, Razvan si sora lui geamana sunt inscrisi la Gradinita Germana, urmand ca educatia ulterioara sa se desfasoare intre zidurile Liceului German „Nikolaus Lenau“ din Timișoara.

Bineinteles, urmeaza un soc cultural, asa cum Razvan Georgescu insusi il descrie intr-un material autobiographic foarte emotionant intitulat “Un ESCU printre nemti – vesnic strain sau pretutindeni acasa?” pe care a avut amabilitatea sa-l impartaseasca cu noi, cei de la ARO.

La gradinita germana aude pentru prima oara despre soarta ingrozitoare a lui Struwwelpeter si a camarazilor lui obraznici : degete taiate, arsi de vii, sfasiati, aproape inecati samd si se intreaba cum Dumnezeu au aterizat el si sora lui acolo? Asta era oare metoda de educatie germana? Apoi cireasa de pe tort, cand pentru a-I consola educatoarea, o svaba din Banat cantarind cam la 100 de kg, le povesteste despre doi fratori, baiat si fetita, care se pierd in padure si ucid cu bestialitate o batrana aparent draguta, dar in realitate o vrajitoare rea, apoi se intorc in siguranta acasa la parintii lor. Este inca o minune pentru adultul Razvan Georgescu faptul ca asocierile pe care le poate face o minte de copil nu au pecetluit in acele zile chiar soarta educatoarei.

Aproape pe neobservate incepe aceasta pendulare intre doua lumi. Cea de acasa, intr-o familie de romani intelectuali, inconjurat de muzica si carti frumoase si cea de la scoala guvernata de sarmul dur al limbii germane. Foarte curand descopera ca este minoritar printre nemti, maghiari si inca foarte putini romani, printre colegii catolici, protestanti si evrei, iar ocupatia lui principala devine sa tina pasul cu toate aceste lumi straine.

Foarte putin stia pe atunci Razvan Georgescu ce rol major va juca si cum avea sa-I influenteze viata limba germana si educatia la Liceul Landau.

În 1989 devine Absolvent al Facultății de Filologie din București cu o lucrare de licență despre semiotica filmului. Imediat după absolvire este ”cumpărat” de Germania, împreună cu soția, care este de etnie germană. În 1990 face voluntariat la postul de televiziune ZDF, unde lucrează la toate departamentele. Angajat ca monteur la televiziunile RTL și 3sat, apoi la regia de emisie. În 1998 este redactor al emisiunii culturale Metropolis la televiziunea ARTE, unde câștigă, împreună cu un prieten, licitația pentru producția a 14 emisiuni pe an. Realizează documentare pentru ARTE și ZDF.

A fost membru al Asociației Europene de Film Documentar EDN, al Asociației Regizorilor de Film Documentar „Agdok” din Germania și al Asociației Autorilor de Film Documentar din România, „Documentor”.

La vârsta de 38 de ani, diagnosticat cu o tumoare malignă la creier, Răzvan Georgescu alege să lupte cu boala și cu estimările medicilor, care i-au mai dat trei ani de viață și realizează documentarul Testimonial, despre bolnavii de cancer. Subiecții filmului sunt din mai multe țări. Filmul era însoțit de un cronometru: zilele până la teribilul termen-limită erau numărate periodic pe ecran, iar când termenul a fost depășit, filmul ajungea la un climax pe care deopotrivă noi, spectatori, și el, ca autor, îl percepeam ca pe o victorie. A publicat împreună cu soția lui, Tina Georgescu, și o carte – intitulată The Biopsy of Love – care exorcizează aceeași experiență (2010).

Din 2005, Răzvan s-a definit ca regizor și producător independent. După Testimonial, s-a întors către locurile de unde a plecat. Răzvan avea o legătură specială cu Timișoara și cu Banatul, le cunoștea intim și a rămas până la capăt loial prietenilor lui de acolo. Așa s-a născut Trading Germans / Pașaport de Germania (2014), un film despre vânzarea (sau cumpărarea) a peste 200.000 de etnici germani din România în timpul lui Ceaușescu. Deși spunea despre el însuși că e un „Escu, român get-beget”, s-a simțit dator să vorbească despre soarta acelor oameni, să fie „cutia lor de rezonanță”, cum spunea în motivația proiectului.

“Am făcut acest film din două motive: dintotdeauna m-au interesat acele momente în care tu, ca individ, pierzi aparent controlul asupra situației, când pare că nu mai ești stăpîn pe destinul tău, când riști să devii doar un pion într-un joc ale cărui reguli se stabilesc peste capul tău, dincolo de voința și posibilitatea ta de a

le influența. Ce faci? După ce reguli te ghidezi? Așa s-a întâmplat în cazul Decrețelor, film pe care l-am produs și realizat împreună cu Florin Iepan, despre politicianul care dădea buzna în viața ta intimă, obligându-te să faci cel puțin patru copii, și care îți interzicea contracepția și avortul.

La fel s-a întâmplat în cazul filmului Testimonial, în care o forță mai presus de tine – boala sau perspectiva morții iminente – îți impune anumite decizii, aparent fără drept de apel. Sau este posibil ca această confruntare să ducă la o exarcerbare a creativității? Cum reacționezi? Cum te salvezi?

Așa a fost și în cazul Pașaportului de Germania, când un sistem diabolic îți interzicea să călătorești, să decizi asupra locului în care vrei să trăiești și care făcea din tine un ostatic sau o marfă. Poți să îți controlezi soarta, într-un mediu care te controlează?

Într-un fel, aceste trei filme reprezintă trei ipostaze ale aceleiași dileme, în trei momente ale vieții: la început, la sfârșit și pe parcurs.

Al doilea motiv pentru care am dorit să fac acest film a fost dorința de a înțelege ceea ce s-a întâmplat în tinerețea mea petrecută în multiculturalul Banat și cosmopolita Timișoara. Ca elev român la Liceul german „Nikolaus Lenau“, eram reprezentant al majorității populației, dar, în același timp, și un minoritar în mijlocul minorității germane. Am fost, într-un fel, beneficiarul politicii comuniste care a permis școli cu predare în limba germană. România a fost unica țară comunistă din Estul Europei care nu și-a expulzat germanii după Război și care a permis școli, teatre și presă în limba germană. Un lucru care i-a ajutat enorm pe etnicii germani să se integreze mai târziu, fără probleme, în Vest. Iar eu, trăind printre ei, am devenit martorul pe tușă al emigrării tuturor – dar absolut tuturor! – colegilor, prietenilor mei. Inclusiv a celei care avea să îmi devină soție, pe care aveam să o urmez în Germania și datorită căreia am ajuns și eu, românul neîntrebat și neprevenit, precum toți ceilalți, pe listele negociatorului Dr. Hüscher.”

Din păcate se stinge din viața la 24 iulie 2017, nu înainte de a lăsa ca moștenire 3 filme valoroase și o filozofie de viață demnă de urmat.